

sudku o duševním stavu obžalovaného a tím i řešení otázky přičetnosti obžalovaného přímo do rukou soudu, přehlíží však, že soudní lékařská rada vyslovuje touto větou svého posudku jen právní názor odpovídající ustanovení druhého odstavce § 258 tr. ř., podle něhož jest na nalézacím soudu, by hodnotil i takový znalecký posudek a podle toho zjistil, zda je obžalovaný přičetný či nikoli, že se tudíž v této větě nezmiňuje o nějaké rozhodné skutečnosti. Dále nelze souhlasiti ani s názorem stížnosti, že rozsudek měl vzhledem ke svrchu citovaným, rozsudkem mlčením pominutým údajům posudku soudní lékařské rady uvažovati o tom, zda obžalovaný nejednal z neodolatelného donucení podle § 2 písm. g) tr. zák., neboť v oněch údajích posudku soudní lékařské rady není vůbec zmínky o nějaké skutečnosti, jež by poukazovala k tomu, že obžalovaný spáchal čin za vinu mu kladený z neodolatelného donucení po rozumu tohoto ustanovení zákona, k tomu, že tu šlo o nějaký nátlak vnější, za něhož obžalovaný mohl zachrániti sebe nebo jiného z těžkého a bezprostředně hrozícího nebezpečství jen spácháním činu trestním zákonem zapovězeného. Nátlak vnitřní, pozůstávající v chorobném nedostatku tlumů, jež stížnost tu má zřejmě na mysli, nepřichází pro stav neodolatelného donucení podle § 2 písm. g) tr. zák. vůbec v úvahu. Z toho plyne, že rozsudek směl stížností zdůrazňované údaje posudku soudní lékařské rady pominouti mlčením.

Čís. 4091.

Pojem »zlého nakládání a způsobení újmy na těle« podle § 1 zák. o útisku; subjektivní stránka.

Pojem »zbraně« ve smyslu § 2 odst. 2 zák. o útisku; spadá sem i (malý) kámen.

Promlčení přestupku § 36 zbroj. pat. jest posuzovati podle § 4 nařízení ze dne 3. dubna 1855, čís. 61 ř. zák., nikoliv podle trestního zákona.

Procesní skutečnost (na př. kdy došlo k prvnímu stíhacímu úkonu, přerušujícímu promlčení) může zrušovací soud sám zjistiti.

(Rozh. ze dne 4. března 1931, Zm I 445/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací částečně vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Jičíně ze dne 24. března 1930, pokud jím byli obžalováni Stanislav R. a Miroslav Š., byvše obžalováni pro zločin vydírání podle § 98 a), b) tr. zák., odsouzení jen pro přestupek útisku podle § 1 zákona ze dne 12. srpna 1921, čís. 309 sb. z. a n., zrušil rozsudek soudu prvě stolice ve výroku odsuzujícím oba obžalované pro přestupek podle § 1 zákona o útisku, a podle § 290 odst. 1 tr. ř. i ve výroku, jímž byl obžalovaný Stanislav R. uznán vinným přestupkem podle § 36 zbroj. plat., a zprostil tohoto obžalovaného podle § 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby, že dne 29. září 1929 v H. ve skále za městem bez dovolení a neprokázav

potřebu k odvrácení nastávajícího nebezpečství nosil zbraň, flobertku, a že se tím dopustil přestupku podle § 36 zbroj. pat.; v důsledku toho zrušil i výrok o trestech obžalovaným uložených a výroky s tím související a jinak věc vrátil soudu první stolice, by o ní potud znovu jednal a rozhodl, pokud byl zrušen odsuzující výrok pro přestupek podle § 1 zákona o útisku.

D ů v o d y:

Stížnost především dokazuje, že čin obžalovaných pod a) odsuzující části rozsudku měl býti podřaděn pod ustanovení § 98 a) tr. zák., ano bylo F-ovi vyhrožováno zastřelením, že F. byl hned na to zasažen kamenem, vrženým z praku a druhým kamenem hozeným, že měl strach z obého, že byl zraněn do krve a že myslel v první chvíli, že bylo po něm střeleno. Tím neprovádí uplatňovaný zmatek po zákonu, nedržíc se skutkových zjištění rozsudkových, jak by při správném provádění hmotně-právního důvodu zmatečnosti činiti měla, nýbrž vychází ze skutkových předpokladů rozsudek nezjištěných (§ 288, odst. 2, čís. 3 tr. ř.). Stížnost jest, jak z jejích vývodů vyplývá, zřejmě názoru, že pod pojem zlého nakládání a způsobení újmu na těle po rozumu § 1 zák. o útisku spadá jen takové působení na tělo jiné osoby, které nemělo další účinek než přechodnou nevolnost, chvilkový pocit nepříjemnosti, a že jde o násilí ve smyslu § 98 a) tr. zák., nastaly-li účinky vážnější, najmě poruchy těla nebo duševního klidu časově nebo co do stupně rozsáhlejší. S tímto právním názorem lze souhlasiti. Avšak stížnost přehlíží, že rozsudek takové vážnější účinky jednání obžalovaných nezjišťuje. Pokud zejména jde o poruchu těla F-ovi způsobenou; pokládá rozsudek zřejmě za zjištěno, že jednání obžalovaných vážnější účinky nemělo; neboť rozhodovací důvody zdůrazňují, že F. utrpěl jen lehké poranění, a to jen v nej-povrchnější části kůže, ve tváři a na pravém rameni. Kromě toho rozsudek zjišťuje, že útok obžalovaných byl jen nepatrné síly. Stížnosti je však dáti za pravdu, pokud namítá, že útisk, jež rozsudek shledal v jednání obžalovaných, byl spáchán použitím zbraně po rozumu § 2, odst. 2 zák. o útisku, a že proto neměl býti čin obžalovaných podřaděn pod ustanovení § 2 odst. 1, nýbrž pod ustanovení § 2, odst. 2 zákona o útisku. Toto ustanovení zákona nemá (právě tak jako § 82 tr. zák.) na mysli jen zbraně v technickém slova smyslu; zbraní po rozum tohoto ustanovení zákona jest každý předmět, který je způsobitelný k sesílení útoku neb obrany proti osobě. Je tudíž zbraní ve smyslu § 2, odst. 2 zák. o útisku i kámen, a to i malý kámen. Vzhledem k tomu jest pokládati za zbraně i kameny, jichž obžalovaní podle skutkových zjištění rozsudkových použili k útoku na F-a. Názor rozsudku, že nebylo použito zbraní, je právně mylný. Bylo tudíž zmateční stížnosti v tomto směru vyhověti, rozsudek ve výroku odsuzujícím obžalované pro přestupek podle § 1 zák. o útisku zrušiti a zrušiti jej v důsledku toho i ve výroku o trestech obžalovaným uložených a ve výroci s tím souvisejících. Ve věci samé

nemůže Nejvyšší soud jako soud zrušovací rozhodnouti, an rozsudek nemá potřebné skutkové zjištění po subjektivní stránce přečinu útisku podle § 2, odst. 2 zák. o útisku. Po této stránce se vyhledává vědomí pachatelovo, že nemá právo na konání, opomenutí nebo snášení, jež hledí vynutiti. Toto vědomí obžalovaných není v rozhodovacích důvodech zjištěno. Vzhledem k tomu bylo věc vrátiti soudu první stolice, by o ní v onom rozsahu zrušení znovu jednal a rozhodl (§ 288, odst. 2, č. 3 tr. ř.).

Rozsudkem soudu první stolice byl obžalovaný Stanislav R. uznán vinným přestupkem podle § 36 zbr. pat., ač byl přestupek ten již promlčen. Podle skutkového zjištění rozsudku dopustil se R. tohoto přestupku dne 29. září 1929. K prvnímu soudnímu stíhacímu úkonu pro tento přestupek došlo podle spisů (tuto skutečnost může Nejvyšší soud jako soud zrušovací sám zjistiti, ano tu jde o událost procesní) dne 24. ledna 1930, kdy R. byl při hlavním přelíčení slyšen jako podezřelý z tohoto přestupku. Přestupek podle § 36 zbr. pat. náleží zpravidla před správní úřad a spadá jen výjimečně pod judikaturu soudu (§ 40 zbr. pat.). Proto není posuzovati otázku promlčení tohoto přestupku podle trestního zákona, nýbrž podle § 4 nařízení ze dne 3. dubna 1855, čís. 61 ř. zák., podle něhož odpadá vyšetřování pro správní přestupky bez dalších podmínek, uplynuly-li od doby, kdy byly spáchány, tři měsíce, aniž bylo zahájeno trestní řízení (rozh. č. 1282 víd. sb. a rozh. č. 2518 sb. Nejv. s.). Tato doba prošla do času, kdy došlo v souzeném případě k prvnímu soudnímu stíhacímu úkonu pro tento přestupek, který takto přestal uplynutím promlčecí doby býti trestným. Výrok soudu, jímž přes to uznal obžalovaného R-u vinným i tímto přestupkem, je tudíž zmatečný podle § 281, čís. 9 b) tr. ř. K tomuto zmatku jest podle § 290, odst. 1 tr. ř. přihlížeti z povinnosti úřední tak, jako kdyby jej obžalovaný uplatňoval. Proto bylo rozsudek soudu první stolice zrušiti i ve výroku odsuzujícím R-u pro přestupek podle § 36 zbr. pat. a obžalovaného ihned podle § 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby zprostiti.

Čís. 4092.

Žádost státního zastupitelství o zaslání spisů zahrnuje v sobě žádost o zaslání prvopisu rozsudku, který tvoří neoddělitelnou část soudních spisů.

Lhůta k provedení opravných prostředků běží ode dne, kdy byl státnímu zastupitelství doručen prvopis rozsudku, a to i, byl-li mu na požádání dodán i jeho opis.

(Rozh. ze dne 5. března 1931, Zm I 661/30).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Rozhodnutím vrchního soudu v Praze ze dne 18. dubna 1930, jímž bylo v trestní věci proti Josefu R-ovi pro přečin podle § 58 odst. I č. 7 zákona